

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Generalis Totius Sacri Ordinis Clericorum Canonicorum
Historia Tripartita**

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

LV. De Congregationibus Gallicano, & primò de reformatione Canonici
Ordinis facta per B. Iuonem Beluacensem Episcopum Carnotensem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

uore fretas in eo loco in Ecclesia Dni Michaeli nuncupata dictam congregationem inchoauit, sub invocatione, & titulo B. Petri Apolusti, quā à Iulio II. confirmatam scribit Volaterranus, aut à Leone X. ut auctor est Benedictus de S. Geminiano eius congregatio canonicus. Addit Iosephus Mozzagrugnus ex Annalibus dictae congregationis locum primarium institutionis non fuisse in Monte Corbulo, sed moaſterium S. Marie de Bibona in maritum Pisani, Volaterrane tamē Diocesis. Habitus canonorum dictae congregationis ab initio fertur fuſſe tunica grisea, sc̄ leonini coloris, super quam rocheta, & super illo almutiam, sive cappucium ferabant. Verum anno 1521 mutatus est color griseus in nigrum, & assumpta chlamis nigra, ad inflar canonicon S. Frigidi Lucz. Hi canonici in magna abstinentia, & paupertate vivunt, antiquorum clericorum Apofollicorum viam, & mores amilantes, operibus charitatis incūmbe-tes, & de labore manūm viventes, & in communione operantur omnia. Solitudinem diligunt, hospitalitatem sectantur, quorum mores, ac vita virtutinam urbanitatem imitante. Horum meminimunt Volaterranus, Trullus lib. 1. cap. 10. & Mozzagrugnus loco citato, & alij, ad quos remitto.

CAPVT QVINQVAGESI-MVM QVIN TVM.

De Congregationibus Canonico-rum regularium Gallicanis, & reformatione facta per B. Iuonem in Ecclesia Beluacensi S. Quintini.

I. **S**ecundum undecimum, & duodecimum saecula, & felicia multarum Ecclesiarum reformatione, & etiam fundatione pleiarum; canonici ordinis congregacionum in variis mundi partibus extiterunt, nam quo tempore in Italia per canonicos S. Frigiani, Portuenses, Mortarienses, Bononienses, & alios fuit reformatus, & sub varijs congregationibus reparatus eodem in Gallia, Hispanijs, & in Belgio per sanctos viros Iuonem, Theotonium, & alios legitur restitutus, & multarum congregationum institutione similiter propagatus. Ceterum de Gallicanis congregacionibus verba facturi, à reformatione facta in Ecclesia S. Quintini Beluacensi per B. Iuonem illius Episcopum, ac dicte Carnotensem Episcopum sermonem exordiemur. De hac enim reformatione Sigibertus Gemblensis auctori illorum temporum in suo Chronico sub anno 1078. scribit: *ab hoc tempore caput restitu-*

re in Ecclesia B. Quinti Beluacensi communis vita,

*primū ab apostolo, postea à B. Augustino Episcopo galatior institutus, sub Magistro Iuane venienti eiusdem Ecclesia Praepositio, postea Carnotensem Episcopo. His consentiunt Vincentius Beluacensis in Speculo Historiali, & ex illo D. Antonius in parte Historiali tit. 15. cap. 16. in fine, ubi codicis vtriusque auctoris verba repetentes: *Civis anno Domini 1070. caput restituere in Ecclesia S. Quintini Beluacensi ordo canonistarum regularium, primū ab apostolo, deinde à B. Augustino Episcopo, & Duomo regulariter institutus sub magistro Iuane venienti eiusdem Ecclesia Praepositio, postea Carnotensem Episcopo, qui poli fiduciū fecit compilacionem antiquorum Decretorum, Adhucipit autor Supplemen- Chronic. lib. 12. sub anno 1106. vbi de eodice linea disserens inter alia hanc sancti viri regiae incarnationis memorat, quod cum incredibili industria, & humilitate insignitus esset, etiam ordinem suū in Gallijs collapsum mirabile recensuit, & lib. 14. in ultima illius editione, ipso adhuc autore superflite, & recognoscute editio anno 1506. fol. 63. inquit: *Ordo canonistarum regularium ab apostolo primū institutus, indeque à B. gallico apud Hippensem Africam vienit duorum miliebū decoratus restitutus, varijs pollimedium innumera successibus in Hispanijs, Gallijs, belisque per om̄ē regionē, & per Italiam matut. in modis proficiū dilatarat, sed apud Burgundiam in Ecclesia sub magistro fundoque vero loco eundem Ecclesia Praepositio ad pristinam eiusdem ordinis ultiam effusus recipit viginti secundū annos propter annum cxxi. anno. Allegat Vincentius, Antonius, & auctore Fasiculi temporū, & longiorum temporum sequitur, concordatque Onuphrinus Cheno sub anno 1080. Multa, exque præclara infusa sanctissimi viri comminatione, illius dicitur, necnon conflantur in eius loculis, & luxu arguendis, & corrigendis, & disciplinae decorum penit solute reparanda, scribunt post Historici, & in primis cardinalis Baronio anno 11. qui hoc solum omittit, quod alii summū laudi tribuant, illum, & canonicum regularum, & canonici ordinis reparatorem in Gallijs censisse. Verum qui ea solum presequebatur, quia alii ordinis reformationem, sive reparationem fecerant, illis prætermis, duas tantum episcopias proferemus, ex quarum altera appetit, bunc etiū virum ex regulari canonico ad Episcopum dignitatis gratiam euc̄um fuisse ex alba rōdillum non solum in Praepositura S. Quintini, rurum etiam in Ecclesia, & Episcopatu Carnotensi clericos canonicos habuit. Prior episcopus d. Urbani Papa II. ad Richerum Archiepiscopum Senonensem, qua illum de huīa sancti iuris sumptione ex ordine canonistarum regularium, & de illius consecratione in Carnotensem Episcopum certiore reddit. Exemplum Episcopi hoc est:***

Vobis Episcopi opus Jesus seruorum Det. Roberti Legensis Archiepiscopi salutem, & apostolicam benedictionem. Quanta pro Gaufrido quondam Episcopo Carnotensi Ecclesia a mollesca fulminebit, quanto ad quidam fedes quele perlati fuerint, dilectionis fratrum retrofugit, tandem reveritate diligencie proposita, ergo Dominus iustitia satisfecit, & dirigit nostra manus fine enique tenore conseruare Episcopatus restitutus est, sicut ad suam fratrem fratre doceamus, rei gesta ordinem indicamus, ut in eum Carnotensem ad eligendum, & confirmationem auxiliem, auxilium probares flagitantes. Substantia Carnotensis suis locutione, venerabilis priuilegio iurouit ex ordine canonico in Episcopatum elevandum. Cum autem consecratio gra- can prove Ecclesia petivit, tunc & fratres fratrem suum electum, & obtemperat ad nos ipsi venientibus, & invocant cursum gratiae postulantibus, nos qui uideamus ius datus ueneramus, ac eius eligendi locum determinare petivimus, ut deinceps Ecclesia consuetu- dum salutis Ecclesia uero obedienti- mentum, & illam tunc daledaciuem postulamus, vt amita suā cōcepto, benignitate eum debita via Ecclesia prefector, ac etiam canonice electū, & abbō S. Cypriani satiſaceret, consulsum ad finem monasterium remiserat. exemplum autem Episcopi hoc est:

A litera episcopi est ipsius Iuonis ad Petrum Pictavensem pro quadam canonico regu- liensem idem Petrus multis precibus ab ipso postulatus, & obtinens, vt cuidam fixū Ecclesia prefector, ac etiam canonice electū, & abbō S. Cypriani satiſaceret, consulsum ad finem monasterium remiserat. exemplum autem Episcopi hoc est:

Invenimus Christi Fratri Petro Pictaviensi Episcopū in domo Ecclesia Carnotensi crux. Sic bona plausa, ne non habeat bona conuenientia. Si fratres etiam uirum in uocare possemus, quantum salutis chro- matis uiculis postulatis, ut a nobis multa expostulatio- nes uocari, & oratio commerci, partis proprie- tatis circa uita die militantem, & propul- sionem. & dedit due via contemplativa sententia uocari, ut p[ro]p[ri]o[u]m uocari, ad p[ro]p[ri]o[u]m redire quicquid suum uocavit, uolit admonitione, uesta autoritate impluit. Quem cum uobis ad regnum euangelium se- gredo tulisse. Dicne uesta velit & uelit in episcopulo crebro compunctiones, & canonicis electionis ab ipsa Ec- clesia carnotensi, non sat aptam à nobis possum est uocari, quia p[ro]p[ri]o[u]m ordine discipulare cepisti, quidam fuit à sc̄ribent, & collaudata à nobis enī in Primitiva sui fidei eum sublimare volu- dimus, & illi fratres modicam iniulfu verticun- dam, & auaricie, non minima faciliu invertimur: non uita est tanta preciosa instans ab amica posse- uadere, quia diu in am d[omi]n[u]s, & donans tam facile- mentis uotis faciat refutandus. Nec sat tuen- te instrumentis refutram litera Domini Pope, quibus

Vñ domini Episcopis / exiis servarum Dei. Rocherio
genitri Archidiacono salutem, & apostolicam
institutum. Quemadmodum pro Gaufrido quendam Episco-
po Carnotensi Ecclesia molestias facilius queritis, quanto ad
quidam sedem querelae per late fuerint, dilectionis
nostrae fratres recognoscet, tandem reverente diligen-
ti projecit, argenteo donatio insitu satisfecimus,
& eis in nostro manubio sine exequo tenore con-
diviti Episcopos refutato est, tunc ad suum frater-
nitatis scripta duximus, regesta ordinem indican-
tis et nunc Carnotensibus ad eligendum, & con-
firmandum autem, auxilium praeteres flagitanter.
Sed itaque Carnotensis fuit locutione, venerabilis
prophetarum Iacob ex ordine canonico in Epis-
copos ordinari. Cuius autem confirmationis gra-
matis presule Ecclesia pertinset, tua ei fraternitas
mutuo concorde reuertantur, ad nos ipsi reverentibus, &
coquuntur eisdem gratiam possulantibus, nos qui
nec propter te duduimus non eramus, ac eis elegendi
bonorum decretis petitionis infra desce nequissimis,
Confirmationis cum satva Ecclesia tua obedientia
nuerint, & dicione tua dulcedinem peccatum, ut
mutuam soni & consorte, benignitate eum debita com-
munitate, & ad Ecclesiam regnum auxilium tuum la-
gari. Pro Gaufrido, si Episcopatum eius dare, aut
tuum postulare voleris, ipsius, ipsiusque sautores
autem subiaceat decrevimus, vale.

A litera epistola est ipsius Iuonis ad Petrum
Pictaviensem pro quadam canonico regu-
lari quem idem Petrus multis precibus ab ipso
postulatum, & obtinentum, ut cuidam sue
Ecclesia preficeretur, ac etiam canonice electu-
rit, & Abbat S. Cypriani satisfacere, confusum ad
eum monasterium remiserat. exemplum autem
Epistola hoc est:

Resounding in Christi Filiati Petro Pictaviensi Epis-
copo sua baula Ecclesia Carnotensis serua. Sic bona
placata, et non studiat bona conuictere. Si fraternitas
uniuersitatem in suu uite possemit, quantum salua chara-
maria vincula posse fieri, ure a uobis multa expostula-
remus uox, prout communis partis proprietas qui
dumus de Die, si nulla Des militantem, & propul-
satudine, & deinde vita contemplativa sunt totu-
r oblongi uocatum, ad pulchritudinem redire quietem suam
conquerit, vestra admotione, vestra autoritate
impulsa. Quem cum uobis ad regnum cui uideat re-
gula uocatio. Uoce vestra epistola crebro
impulsu invocans, & canonicis electum ab ipsi Ec-
clesia transmissum, non sat aptum a uobis possum est
reipsum, quem postulatio ordine discipule capitulo,
quendam sed ad fratres, & collaudata a uobis
enclausa in Prioratus sua sede sum sublimare nolu-
imus quod illi fratres non medicari intulisti verecun-
dimus, & amicu vello non minimam fecisti iniuriam:
nam erat tanta precium in flentibus ab amio postu-
lante, qui ad iuriam doni, & donavit tam facile
mentis sententia fuerat refutandus. Nec satu-
re fratrem velutam litteram Domini Papa, quibus

lib. 1.

afflatus altari interfuerunt, qua confirmant Abbat S.
Cypriani illud predicit Ecclesia, quod se habere di-
cebatur ex legitima concessione quartandam Monachorum,
qui ut audiuit, quicquam possessionem clericorum ap-
probant. Monachorum vero sancti Cypriani intrusionem
profus improbat. Ad hoc predictus Abbas modis omni-
bus interebatur, ut predicit Ecclesia Prioratus ei à Domi-
no Papae concedetur, quod Dominus Papa nobis recla-
mantibus, & libertatem clericorum pro posse nostris de-
fendendibus, facere noluit, ut accensit, sicut ipse dicebat,
ne per hanc occasionem predictus Abbat clericos mol-
liretur excludere, & Monachos suos intrudere. Clerico-
rum vero ordini publicam infestis iniuriam, qua Monachorum
ordinem ad tam ruinam erigit superbitum,
ut clericos ei subiungare studeat, quorum tantum debet
esse excellentia, ut secundum Beatum Patrem Augu-
stum etiam bonus monachus bonum clericum fa-
ciat. Sed quia Clericus iste dixit de clericis, andamus
monachum dicentem de monachis, dicit enim Hieronymus: Monachus non deus, sed dolens habet officium,
& alibi: Clerici oues pascent, ego pafor,
& alibi: Si cupi esse, quod dixerit monachus, id est
solus, quid facis in viribus, que virique non sunt sol-
rum habitacula, sed multorum. Habet vnum quoque
proprietatem principes suos, & ut ad nostra veniamus, Epis-
copi, vel Presbyteri habent ad exemplum Apostolos, &
Apostolos viri, quorum honestam habere nuntiantur, &
meritos nos autem habemus propheti nostri Primitives
Paulum, Antonium, Iulianum, Hilarionem, Macbarium,
& alios. Mibi oppidum carcer, & solitudo Paradissus,
quid desideramus Urbium frequentiam, qui de singula-
ritate confundit? offensus in hunc modum multa collu-
gere de privilegio clericorum, & subiecti monachorum,
nisi vitaremus prolixitatem epistole, nec rame-
sta dicendo monachorum religioni detribimus, in modo
verè monachis finit, id est verè singulariter sedentur via,
totamente desideramus. Laudamus quidem eos, si non
transgredientur terminos à Patribus suis positos, &
tunc magis esse beatos, quam subiecti magi studierunt,
quam praesce, cum humilitate, & obedientia sit eorum
summum prouelio: ambitio vero, & superbia. Lamentabili-
ta, & superba detegit. Hec & hi similia diligenter at-
tendit, & ordinem clericorum, in quo illi, & cui illi,
& cui Deo auctore praeceps, ad meliora pronoscendo bo-
norate, & nulli alijs ordini sum contra morem Ecclesia
sicut subiungare permittit. Valeat.

E his epistolis habes primò, B. Iuonem ad a-
plicem Episcopalis dignitatem ex ordine ca-
nonicorum regularium assumptū, quod omnes
Historici aduertūt, uno excepto Cardinali Baro-
nio. Secundò colligitur, B. Iuonem non solum in
Ecclesia S. Quintini Beluacensi, verū etiam in
suo Episcopatu Carnotensi clericos canonicos,
sive regulares habuisse nam clericus ille, quem
Petrus Pictaviensis Episcopus postulauerat, de
Diocesi Carnotensi erat, non de Beluacensi. Ter-
tio, quod quemadmodum tempore ipsius beatissimi
Patris Augustini clerici ad illo reformati
certatim à propinquis Episcopis, & ciuitatis in

IV.

Tt

Recto-

Rectorum suarum Ecclesiarum prædicti postulabantur, ita etiam clerici regulariter reformati per hunc venerabilem virum Ianustum Iuonem. Quartò habes hinc etiam zelum feru: nūfīsum huius sancti viri in dignitate suorum clericorum more alterius Augustini, aduersus concilantes ordinē canonicum acerrimè defendenda. Ne autem exstimes, illum Carnotensem canoniconum cura incumbentem, suorum Beluacensem sollicitudinem neglexisse, lege aliam illius epistolam, quā ex Episcopatu Carnotensi scribit ad Manasse Remorum Archiepiscopum, in qua inter alia hęc habet: *Quam cœribus luporum incusione aggrauata sit Beluacensis Ecclesia, non est necessarium utram ducere prudentiam: sed quia illa me genuit, & fundamenta Religionis in me posuit, cum illa infirmatur, non possum non infirmari, & rursus in alia ad suos canonicos Beluacenses Presens animo, corpore vero absens excopto, & exhortor, ut pacem selevimus, & sanctimanum, hoc vobis, vos debet, hoc exhibeat magis: per huc bono odore d'ffusos, qui hæc eum à vobis precessit, & facultates Ecclesiæ vestrae multiplicabitur, & de virtute in virtutem vi filij pacis, in pace in idipsum duciet.*

IV.

Vincenti colligitur etiam ex supradictis episcopis, quam ob causam beatus Iuon, etiū nullius certa congregationis autor fuerit, sed solum Beluacensem S. Quintini preposituram, & alias in suo Episcopatu canonicas reformatuas, dicatur nihilominus canonici ordo in Ecclesia Gallicana restaurator, id namque dupli ratione verissimè dicitur. Et primò quidem, quia quemadmodum Episcopi Africani videntes clerum Hipponesem à Augustino reformatum, eius exemplo certatim sua Ecclesiæ regulariter insituerunt, et per reformatio per B. Augustinum Hippone inchoata, breui per omnes Africæ, ac etiam aliarum Regionum provincias obtinuit: ita exemplo beatissimi Patris Iuonis Episcopi, etiam alij Praediti Galliarum suos clericos iuxta normam antiquę disciplinę canonice insituerunt, seu potius restituere coepérunt. Secundò quia quemadmodum clerici à B. Augustino insituti ad cathedrales, & alias inferiores Ecclesiæ assumpti, ipsi quoque in suis Ecclesijs canonicos regulariter viventes insituerunt, et per S. Iuonem reformati, ipsi quoque alias Ecclesiæ reformare coepérunt.

Hinc denum colligitur, unde loachimi error corrigatur, quialij etrandi occasio extitit, aſſerentibus, canonicos regulares, qui nunc sunt in Gallijs vel in Italia, non esse de illis à sanctis Apostolis institutis, & per B. Augustinum, & alios Episcopos reformati, & olim in cathedralibus existentibus, sed longè postea per B. Arnulphum Episcopum Lugdunensem instituti, & ab illis prioribus diuersos: & de ifis posterioribus loqui faceros canones, & Benedictum XII. in Bulla Gene-

ralis Reformationis, quod dixerit Emanuel R. driquez tom. I. quæſitionum Regularium, quæſ. 3. art. 1. & ante illum Hieronymus Romano ab eo dem relatus, & autor supplementi Chromatensem lib. 12 sub anno 1106. & 1107, & Antonius Mela Gallefus in Allegationibus pro monachis Caleninibus pag. 151. num. 31. & Joannes Martius Eremita Auguſtinensis supra cap. 2. Relat. Ema- enim primò, dū inquit canonicos regulares, quā nunc sunt in Gallijs, originem habuisse an ato. cum saltem dicere debuissent, originem habuisse circa annum 1080. ante quod tempus tam illi suam Ecclesiæ reformauerat. Secundò cum a. canonicos regulares in Italia, & in Gallijs, & in Italia I. Arnulpho cecepisse, cum antea existirent in Gallijs canonici per B. Iuonem reformati, & alij quibus supra in progressu dictum est, etiam in Italia. Tertio cum inquit, illos, qui nunc sunt in aliis rationis ab antiquis Cathedralibus, cum iis canonicos, & S. Concilia, & signatae litterae Benedicti XII. indistincte de omnibus loquuntur, & omnes illos ciuidem natura, & militiam supponant. Sed de his supra cap. 2. dictiori, & interius etiam cap. 68. aliquid addendum.

CAPVT QVINQVAGESI-
MVS EXTV.

*De Congregatione Gallicana-
nonicorum Regularium san-
cti Rufi nuncupata.*

Dicitur de antiqua & prædi-
cta congregatione canonico-
rum sancti Rufi nuncupata,
principiū de illo primo-
dīj, & processu eisdem
nonnullis scribentibus er-
tores circa illius origine-
tempus, & locum primariae institutionis, & eam
institutionem retegendo, & refolendo necessi-
tatum existimauit. nam omnes ferē quoque ce-
bat ipsa congregatione scripsiſſe reperi, vanilo-
quum Prophetam loachimum fecitos, vel ea
illius auctorem, vel circa titulum, vel locum, vel
tempus institutionis, vel tandem circa ipsam
situtum hallucinatos, & deceptos insu-

Primus autem scribentium error, circa base
congregationem fuit illorum, qui credidérunt, illa ab auctore S. Rufi nuncuparam, cum re-
tas sit, non ab auctore sic dicta, sed ab Ecclesiis,
in qua prima ipsius fundamenta sunt constituta,
qua fuit Ecclesia S. Rufi iuxta ciuitatem Auenionensem, ubi B. Rufi Chirilli discipuli, & priuili-
lius ciuitatis Apostoli, & Episcopi facia pugna-
quierunt, ut statim ostendemus.

Secundus error ferē communis fuit illorum, qui

CAPVT QVINQVAG-
ESIMVM QVINTVM.
cribderunt, locum primarium illius institu-
tus esse prope ciuitatem Valentiam in Delphi-
nem: nam secundum rei veritatem is locus non
sit Ecclesia S. Rufi iuxta Valentiam, sed iuxta
ciuitatem Auenionensem, licet circa annum Do-
minis 1100 primo illo monasterio apud Auenio-
nam per Hereticos Albigeos vallato, & euer-
sacionis Valentiam commigrantes, ibi q. no-
niam Ecclesiam sub titulo S. Rufi excitantes con-
stituerunt, etiam Ecclesiam in caput vniuersale
congregationis enigunt. Quod & Renatus Chop-
pinus in libro Monastico lib. 2. tit. 1. §. 20. notauit,
& tunc evidentem ostendunt littere Paschalis H. ad
Olaus Abbatem anno 1115. sub hac forma
dicta: *quod Episcopus formam sacerdotum Dei dile-
cti obseruantur auctoritate S. Rufi, sed in Epis-
copis auctoritate, & que successores regulari-
erunt, & in perpetuum. Religiosi desideriū digni-
tatis praedicti episcopii, ut fideli deus celere-
menta offidant, ut proximis litteris tuis precibus
alio, B. Rufi Ecclesiam, cuius auctore profectis, cum
ambis a ipsam pertinentibus substielam apostol-
icalem exceptam est.*

Tertius error etiam communis fuit illorum,
videlicet cum codice Abbate loachimo hāc
angroginem anno 1100. vel postea institutū,
videntur hic error ex literis Urbani II.
anno 1093 ad Abbottem S. Rufi directis, quarū
nominis Renatus Choppinus loco proxime al-
legat, etiam Innocentius VIII. in privilegio
congregationis facto, & statim subiungens
litteras hanc sacerdotis Vrbanus monasterium S.
Rufi magnitudine hunc sanctitatis celebre insigni
magno communis, quas litteras Ioannes
Mishormus lib. Venatorijs cap. 1. in principio &
capitulo eiusdem tempore in Archivo S. Rufi Va-
lentini exinde, et ab eius loci canonicos accep-
perunt: ex quo magna ex parte referunt. directa sunt
Alberto Abbat, & fratibus illius vitam canonica-
m profeſſis, quibus institutionem canonica-
m nullobusceatolit, illorum institutum pro-
pria & difficile proficit, nec eis licet illum statu
canonum, tantum in tota terram partibus fini-
buntur, et propter Ecclesiæ rebus sapientia dulcedi-
cuntur, in litteram communite.

Quartus error pariter communis fuit circa il-
luminacionem, quem alij fecerunt quandam B. Ar-
nulphum Episcopum Lugdunensem, alij B. Ru-
fi Episcopum Auenionensem, alij Arnulphu-
mum Rufum confidentes, aut Arnulphum Aue-
nionensem, aut Rufum Lugdunensem Episcopū
affirmando, quæ omnia illorum pace diuinando,
reis errando dixerunt. Primum quia dominus Rufi,
aut Arnulphus, qui dicta congregationis aucto-
ritas, nulla apud canonicos dicta congrega-
tionis, sive ex venuſis illorum monumentis, sive
ex maxima traditione notitia habetur. Secundo
qua prater B. Rufum Christi Domini discipu-
li, & primus Auenionensem Episcopum mul-